

Saul elvettetik

1 Sámuel 15 {PP 627}

Saul nem állta ki a hitpróbát a gilgáli nehéz helyzetben, mert megszenteltette Isten szolgálatát; de hibái még nem voltak jóvátehetőek, és az Úr egy másik lehetőséget adott számára, hogy megtanulja a szavába vetett feltétlen hit és a parancsai iránti engedelmisség leckéjét. {PP 627.1}

Amikor a próféta Gilgálban megfeddte, Saul nem látott nagy bűnt tetteiben. Úgy érezte, hogy igazságtalanul bántak vele, védeni igyekezett magát és hibáját mentegette. Ettől kezdve alig érintkezett a prófétával. Sámuel úgy szerette Sault, mintha a saját fia lett volna, míg a merész és heves vérmérsékletű Saul nagyra becsülte a prófétát, de zokon vette Sámuel feddését, és ezért, amennyire csak lehetett, kerülte. {PP 627.2}

De az Úr újabb üzenettel küldte szolgáját Saulhoz. Engedelmisség által még mindig bizonyíthatta volna Isten iránti hűségét, és hogy méltó Izrael vezetésére. Sámuel eljött a királyhoz, és közölte vele az Úr üzenetét. Hogy tudatosítsa a királyban a parancs iránti engedelmisség fontosságát, nyomatékosan kijelentette, hogy Isten küldte, ugyanazzal a tekintéllyel, amely Sault Izrael trónjára választotta. Azt mondta: „Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem arról, amit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljött Egyiptomból. Most azért menj és verd meg Amáleket és pusztítsátok el mindenét; ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhót; mind a tevét, mind a szamarat.” Az amálekíták voltak az elsők, akik megtámadták Izraelt, és ezért a bűnért, valamint Isten megvetéséért és lealacsonyító bálványimádásukért az Úr már Mózes által ítéletet hirdetett fölöttük. Isteni utasításra feljegyezték az Izrael ellen elkövetett kegyetlenségüket, azzal a paranccsal egyetemben, hogy „töröld el Amálek emlékezetét az ég alól; el ne felejtse!” (V. Móz. 25:19) Az ítélet végrehajtását Isten négyszáz évig halasztotta, de az amálekíták nem hagyták el bűneiket. Az Úr tudta, hogy ez a gonosz nép, ha teheti, eltörli Isten népét és imádatát a föld színéről. Most elérkezett az idő, hogy az ítéletet, amely oly sokáig késett, végrehajtsák. {PP 627.3}

Isten gonoszok iránti hosszútűrése vakmerőbbé teszi az embereket a törvényáthágásban, de büntetésüket a késedelem nem teszi kevésbé bizonyossá vagy rettenetessé. „Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz.” (Ésa. 28:21) Kegyelmes Istenünk számára szokatlan dolog a büntetés. „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen.” (Ezék. 33:11) Az Úr „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú... megbocsát hamisságot, vétkeket és bűnt... de nem hagyja büntetlenül” (II. Móz. 34:6-7). Miközben az Úr nem gyönyörködik a bosszúállásban, törvénye áthágói fölött ítéletet tart. Kénytelen ezt tenni, hogy megmentse a föld lakóit a romlástól és pusztulástól. Hogy némelyeket megmentsen, el kell vennie az életet azoktól, akik megkeményedtek bűneikben. „Hosszútűró az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül.” (Náh. 1:3) Rettenetes eszközökkel, de igazságosan védi majd meg lábbal taposott törvényének tekintélyét. Éppen az igazságszolgáltatástól való idegenkedésének ténye mutatja az ítéletét kihívó bűnök rendkívüli voltát és az áthágókra váró büntetés súlyosságát. {PP 628.1}

De miközben Isten igazságot szolgáltat, kegyelmet is gyakorol. Az amálekítákat el kellett pusztítani, de a közöttük lakó keneusokat megkímélték. Ezek az emberek, bár nem voltak teljesen mentesek a bálványimádástól, Isten tisztelői voltak, és barátságosak Izrael iránt. Ebből a törzsből való volt Mózes sógora is, Habáb, aki elkísérte az izráelitákat a pusztai vándorlásban, és helyismeretével értékes szolgálatot tett. {PP 628.2}

A mikmási filiszteusvereség óta Saul a moábiták, ammoniták, edomiták ellen viselt háborút, és az amálekíták és filiszteusok ellen; és akármire fordította fegyvereit, mindenfelé újabb győzelmeket aratott. Amikor megbízatást kapott az amálekíták elleni harcra, azonnal háborút hirdetett. Saját királyi tekintélyét Sámuelé is erősítette, és a harci felhívásra Izrael férfiai özönlöttek a zászlaja alá. A hadjárat nem a gazdagodásukat szolgálta; az izráeliták nem vehették el sem a győzelem dicsőségét, sem ellenségeik zsákmányát. Egyedül az Isten iránti engedelmségből kellett hadba lépniük, hogy végrehajtsák ítéletét az amálekítákon. Isten azt akarta, hogy minden nemzet lássa az uralmának ellenszegülő nép pusztulását, és megjegyezze, hogy éppen az

a nép törölte el őket, amelyet megvetettek. {PP 628.3}

„Saul pedig megverte az Amálekot Havilától egészen addig, amerre Súrba mennek, mely Egyiptom átellenében van. És Agágot, az amálekíták királyát elfogta élve, a népet pedig mind kardélre hányatta. Saul és a nép azonban megkímélte Agágot, és a juhoknak, barmoknak és másodszüllötteknek javát; a bárányokat és mindazt, ami jó volt, nem akarták azokat elpusztítani, hanem ami megvetett és értéktelen volt, mind azt elpusztították.” {PP 629.1}

Ez a győzelem volt a legfényesebb, amit Saul valaha is aratott; újra lánggra lobbantotta szíve büszkeségét, amely a legnagyobb veszedelem volt. Az Isten ellenségeinek elpusztítására vonatkozó rendelkezést csak részben hajtotta végre. Mivel diadalmas hazatérésének dicsőségét egy királyi fogollyal akarta növelni, Saul utánózni merészelt a körülöttük élő nemzetek szokásait, és megkímélte Agágnak, az amálekíták vad és harcias királyának életét. A nép visszatartotta magának a nyájak, gulyák és igásállatok legjavát, azzal mentegetve bűnüket, hogy az állatokat az Úrnak kívánják áldozatul bemutatni. A szándékuk azonban az volt, hogy ezeket csupán helyettesítőként használják és a maguk állatait megkímélik. {PP 629.2}

Saul számára ez volt a végső próba. Isten akaratának vakmerő semmibevétele – ami azt mutatta, hogy eltökélten egyeduralgoként akar kormányozni – bizonyította, hogy az isteni hatalom nem bízhat benne, mint az Úr helyettesében. Miközben Saul és serege diadalmában menetelt hazafelé, Sámuel próféta otthonát mély szomorúság ülte meg. A király magatartását megbélyegző üzenet jött az Úrtól: „Mebántam, hogy Sault királlyá tettem, mert eltávozott tőlem és beszédeimet nem tartotta meg.” A prófétát mélyen elszomorította a lázadó király magatartása, és egész éjjel sírva imádkozott a rettenetes ítélet visszavonásáért. {PP 629.3}

Az Isten megbánása nem olyan, mint az ember megbánása. „Izráelnek erőssége nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember Ő, hogy valamit megbánjon.” Az ember megbánása a gondolkodás megváltozását jelenti, Isten megbánása azonban a körülmények és viszonyok megváltozását. Az ember az isteni kegyelem feltételeinek teljesítésével változtathat Istenhez való viszonyán, vagy saját cselekedetével kizárhatja magát a kegyelem állapotából; az Úr azonban „tegnap és ma, és örökké ugyanaz” (Zsid. 13:8). Saul engedetlensége megváltoztatta Istenhez való viszonyát, de Isten elfogadásának feltételei változatlanok voltak – Isten követelményei még mindig ugyanazok voltak, mert Nála „nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak. 1:17). {PP 630.1}

Fájó szívvel kelt útra másnap a próféta, hogy találkozzon a megtévedt királlyal. Sámuel reménykedett, hogy Saul a helyzetet jobban megfontolva, tudatára ébred bűnének, és bűnbánatot, alázatot gyakorolva ismét elnyeri Isten kegyelmét. De az első lépés megtétele után könnyűvé válik a törvényszegés útja. Sault megrontotta engedetlensége, és hazugsággal az ajkain jött Sámuel elé. „Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtottam az Úrnak parancsát” – kiáltotta. {PP 630.2}

A próféta füléig ható zaj megcáfolta az engedetlen király állítását. Az éles kérdésre: „Micsoda az a juhbégetés, mely füleimbe hat és az az ökröbörgés, melyet hallok?” Saul azt felelte: „Az amálekítáktól hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek: a többit elpusztítottuk.” A nép Saul parancsát teljesítette, de a maga védelmében kész volt rájuk hárítani saját engedetlenségének bűnét. {PP 630.3}

Saul elvettetésének üzenete kimondhatatlan fájdalmat okozott Sámuelnek. Ezt akkor kellett Izráel egész serege előtt nyilvánosságra hoznia, amikor büszkeséggel és diadalmas örömmel töltötte el őket a győzelem, amelyet királyuk vitézségének és hadvezéri képességeinek tulajdonítottak, mert Saul maga sem tekintette Isten érdemének Izráel sikerét ebben az összecsapásban; de amikor a próféta látta Saul lázadásának bizonyítékát, felháborította, hogy az az ember, akit Isten ilyen magas méltóságra emelt, áthágja a menny parancsát, és bűnbe viszi Izráelt. Sámuel nem tévesztette meg a király kifogása. Felháborodással vegyes bánattal jelentette ki: „Engedd meg, hogy megmondjam néked, amit az Úr mondott nékem ez éjjel... Nemde kicsiny vagy te a magad szemei előtt is, mindazáltal Izráel törzseinek fejévé lettél és az Úr királlyá kent fel téged Izráel felett?” Megismételte az Úr amálekítákra vonatkozó parancsát, és magyarázatot kért a király engedetlenségére. {PP 630.4}

Saul megátalkodott az önigazolásban: „Én bizonyára hallgattam az Úr szavára és azon az úton jártam, amelyre engem az Úr küldött; és elhoztam Agágot, az amálekíták királyát, és az amálekítákat elpusztítottam. A nép azonban elvette a prédából a megsemmisítésre rendelt juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban.” {PP 631.1}

A próféta szigorú és ünnepélyes szavakkal söpörte félre a hazugságot és kihirdette a visszavonhatatlan ítéletet. „Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő és véresáldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé jobb az engedelmesség a véresáldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél. Mert mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség, és bálványozás és bálványimádás és ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, Ő is megvetett téged, hogy ne légy király.” {PP 631.2}

Amikor a király meghallotta ezt a félelmetes ítéletet így kiáltott fel: „Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédedet; de mivel félttem a néptől, azért hallgattam szavukra.” A próféta fenyegetésétől megrettenve, Saul elismerte bűnösségét, amit korábban makacsul tagadott, de továbbra is a népet okolta, kijelentve, hogy tőlük való félelmében vétkezett. {PP 631.3}

Nem a bűnbánat, hanem a büntetéstől való félelem készítette Izráel királyát Sámuel kéréseire: „Most azért bocsásd meg az én vétkeimet és térj vissza velem, hogy könyörgjek az Úrnak.” Ha Saul igazán bánta volna bűnét, akkor nyilvánosan beismerte volna; de legnagyobb gondja tekintélyének és a nép iránta való hűségének megóvása volt. Azért igényelte Sámuel jelenlétét, hogy tekintélyével megerősítse a nemzetére gyakorolt befolyását. {PP 631.4}

„Nem térek vissza veled – válaszolta a próféta –, mert megvetted az Úrnak beszédét és az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett.” Amikor Sámuel megfordult, hogy elmenjen, a király halálfélelmében megragadta felsőruháját, hogy visszatartsa, de az elszakadt a kezében. Erre a próféta kijelentette: „Elszakította tőled az Úr a mai napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, aki jobb náladnál.” {PP 632.1}

Sault jobban nyugtalanította a Sámuel-től való elszakadás, mint az Isten rosszállása. Tudta, hogy a nép jobban bízik a prófétában, mint őbenne. Ha most isteni rendelkezésre valaki mást kennének királlyá, lehetetlen lenne tekintélyét továbbra is fenntartani. Attól félt, hogy ha Sámuel elhagyja, a nép azonnal fellázad ellene. Saul arra kérte a prófétát, hogy tisztelje meg a vének és a nép előtt azzal, hogy vele együtt részt vesz egy nyilvános istentiszteleten. Sámuel isteni utasításra engedett a király kérésének, hogy ne adjon alkalmat a lázadásra. De csak néma tanúként vett részt az istentiszteleten. {PP 632.2}

Az igazságszolgáltatásnak még egy szigorú és rettenetes tettet kellett végrehajtani. Sámuelnek nyilvánosan kellett megvédenie Isten tekintélyét és megrónia Saul eljárását. Megparancsolta, hogy hozzák elé az amálekíták királyát. Mindazok között, akik Izráel kardjától estek el, Agág volt a legbűnösebb és legkegyetlenebb; olyan valaki, aki gyűlölte és el akarta pusztítani Isten népét, és akinek befolyása a bálványimádás terjesztésében a legerősebb volt. Megjelent a próféta előtt, és közben azzal a gondolattal áltatta magát, hogy elmúlt a halálos veszedelem. Sámuel kijelentette: „Miként a te kardod asszonyokat tett gyermektelenné, úgy legyen gyermektelenné minden asszonyok felett a te anyád! És darabokra vagdalta Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban.” Ezekután Sámuel hazatért rámai otthonába és Saul is a sajátjába, Gibeába. Ezután már csak egyetlen egyszer találkozott a próféta és a király egymással. {PP 632.3}

Amikor elhívták a trónra, Saulnak igen szerény véleménye volt saját képességeiről, és kész volt elfogadni az oktatást. Nem rendelkezett elegendő ismerettel és tapasztalattal, és súlyos jellemhibái voltak. De az Úr a Szentlelket adományozta neki vezetőül és segítőül, és olyan körülményeket engedett meg életében, amelyek között kifejleszthette volna az Izráel uralkodójától megkövetelt képességeket. Ha alázatos marad, állandóan az isteni bölcsesség tanácsát keresve, akkor képessé vált volna magas tisztségéből fakadó kötelességeinek eredményes és becsületes ellátására. Az isteni kegyelem befolyása alatt minden jó tulajdonsága megerősödött volna, míg a rossz hajlamok elvesztek volna. Ezt a munkát szándékozik elvégezni az Úr mindenkiért, aki neki szenteli magát. Sokan vannak, akiket művében magas tisztségre hívott el, mert lelkük alázatos és tanulni vágyó. Megmutatja majd jellemhibáikat, és mindazoknak, akik segítségét kérik, erőt is ad a hibák legyőzésére. {PP 632.4}

Saul azonban visszaélt az őt ért megtiszteltetéssel; hitetlenségével és engedetlenségével szégyent hozott Istenre. Bár elhívása idején alázatos és szerény volt, a siker elbizakodottá tette. Már uralkodása legelső győzelme fellobbantotta szívében a büszkeséget, ami a legnagyobb veszélyt jelentette a számára. A vitézség és katonai ügyesség, amit a jábes-gileádbeliek megszabadításában tanúsított, lelkesedéssel töltötte el az egész nemzetet. A nép dicsőítette királyát, elfelejtve, hogy ő csupán eszköz volt, akin keresztül Isten működött, és bár Saul először Istennek tulajdonította a dicsőséget, később mégis magát kezdte magasztalni. Szem elől vesztette Istentől való függőségét, és szívében eltávozott az Úrtól. Készen állt az út a gilgáli elbizakodottság és szentségtörés bűnéhez. Ugyanez az elvakult magabizás vezette Sámuel feddéseinek elutasítására. Saul elismerte, hogy Sámuel Istentől küldött próféta, ezért el kellett volna fogadnia a feddést akkor is, ha ő maga nem látta be, hogy vétkezett. Ha hajlandó lett volna belátni és megvallani hibáját, ez a keserű tapasztalat védelemet nyújtott volna a jövőben. {PP 633.1}

Ha az Úr akkor egészen elfordul Saultól, nem szólt volna hozzá ismét prófétája által, nem bízta volna meg egy bizonyos feladat végrehajtásával, hogy jóvátehesse a múlt hibáit. Ha valaki, aki Isten gyermekének vallja magát, hanyaggá válik Isten akaratának cselekvésében, és ezáltal másokat is az Úr akarata iránti tiszteletlenségre és nemtörődömségre készítet, még mindig lehetséges, hogy hibáját győzelemmé változtassa, de csak ha igazi, szívbeli töredelemmel elfogadja a feddést, és alázatosan, hitben visszatér Istenhez. A vereség megaláztatása gyakran áldásnak bizonyul, mivel megmutatja, hogy Isten segítsége nélkül képtelenek vagyunk akaratát cselekedni. {PP 633.2}

Amikor Saul az Isten Szentleke által küldött feddést megvetette, és kitartott makacs önigazolásában, az egyetlen eszközt utasította el, amely által Isten megszabadíhatta volna önmagától. Szándékosan szakadt el Istentől. Nem kaphatott isteni segítséget vagy vezetést mindaddig, amíg bűnét beismerve vissza nem tér az Úrhoz. {PP 633.3}

Gilgálban Saul a lelkiismeretesség látszatát keltette, amikor Izráel serege előtt állva áldozatot mutatott be Istennek. De kegyessége nem volt valódi. Az Isten parancsával szöges ellentétben végrehajtott vallási szolgálat csak Saul kezeinek elerőtlenítésére szolgált, megfosztva őt attól a segítségtől, amit Isten kész lett volna megadni. {PP 634.1}

Az amálekíták elleni hadjáratában Saul azt hitte, minden lényeges dolgot megtett, amit Isten parancsolt neki; de az Úr nem elégedett meg a részleges engedelmességgel, és nem volt hajlandó elnézni, amit oly elfogadhatónak tűnő okokból elmulasztottak megtenni. Isten nem engedte meg az embernek, hogy eltérjen az iránta támasztott követelményeitől. Az Úr kijelentette Izráelnek: „Ne cselekedjete ott... mindenki azt, ami jónak látszik neki”, hanem „vigyázz és hallgasd meg mindezeket az igéket, amelyeket én parancsolok néked” (V. Móz. 12:8, 28). Bármilyen tette határozzuk is el magunkat, nem azt kell kérdeznünk, hogy nem származik-e kárunk belőle, hanem hogy megfelel-e Isten akaratának. Mert „van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út” (Péld. 14:12). {PP 634.2}

„Jobb az engedelmesség a véres áldozatnál.” Az engesztelő áldozatok önmagukban értéktelenek voltak Isten szemében. Arra a célra adattak, hogy az áldozó kifejezze bűnbánatát és Krisztusba vetett hitét, és megfogadja, hogy a jövőben engedelmeskedik Isten törvényének. De bűnbánat, hit és engedelmes szív nélkül az áldozatok értéktelenek voltak. Amikor Saul Isten parancsát nyíltan áthágva áldozatot akart bemutatni az Isten által elpusztításra rendelt javakból, nyílt megvetést tanúsított az isteni tekintély iránt. Az ilyen istentisztelet sértette volna a mennyet. Mégis, Saul bűnét és annak következményét ismerve, hányan járnak hasonló utakat. Miközben megtagadták az Úr elvárásai iránti hitet és engedelmességet, kitartóan gyakorolják Isten előtt a vallás külső formáit. Lelke nem válaszol az ilyen szolgálatra. Mindegy, hogy mennyire buzgó a vallási ceremóniák megtartásában, az Úr nem fogadhatja el őket, ha eközben kitartanak bármely parancsolata szándékos áthágásában. {PP 634.3}

„Mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.” Az engedetlenség Sátánnal kezdődött, és minden Istennel szembeni engedetlenség közvetlenül Sátán befolyásának tulajdonítható. Azok, akik Isten uralma ellen láznak, az ős hitehagyóval léptek szövetségre, ő veti latba hatalmát és ravaszságát, hogy foglyul ejtse az érzékeket és félrevezesse az értelmet. Mindent hamis fényben tüntet fel. Azok, akik összeülnék hasonlóan megbabonázó bűvöletének befolyása alá kerülnek, csak

a törvényszegés által elnyerhető előnyöket látják maguk előtt. {PP 635.1}

Sátán megtévesztő hatalmának nincs fényesebb bizonyítéka annál, hogy az általa vezetettek közül sokan azzal áltatják magukat, mint hogy Isten szolgálatában állnak. Amikor Kóré, Dáthán és Abirám fellázkodtak Mózes tekintélye ellen, azt hitték, hogy csak egy magukhoz hasonló emberi vezetővel helyezkedtek szembe, és kezdték azt hinni, hogy valóban Istent szolgálják. De elvetve Isten választott eszközét, Krisztust vetették el, és Isten Lelkét sértették meg. Ugyanúgy Krisztus napjaiban is, a zsidó írástudók és vének, akik nagyon buzgónak vallották magukat Isten tiszteletében, megfeszítették Fiát. Ugyanez a lelkület még mindig él azoknak a szívében, akik eltökélten saját akaratukat cselekszik Isten akara ellenére. {PP 635.2}

Saulnak bőséges bizonyítéka lehetett volna arról, hogy Sámuel Isten vezeti. Vakmerősége, hogy Isten próféta által küldött parancsát semmibe vette, ellentmondott annak, amit a józan ész és az ítélőképesség diktált. Végzetes elbizakodottságát sátáni varázslatnak kell tulajdonítanunk. Saul nagy buzgóságról tett biznyságot a bálványimádás és a varázslás kiirtásában, mégis az isteni parancs iránti engedetlenségében ugyanaz az Istennel ellentétes lelkület vezette, és éppen úgy Sátán uralta őt, mint azokat, akik varázslással foglalkoztak; és amikor megfedték, makacssággal tetézte lázadását. Akkor sem bántotta volna meg jobban Isten Lelkét, ha nyíltan csatlakozik a bálványimádókhoz. {PP 635.3}

Veszedelmes lépés semmibe venni Isten szavának vagy Lelkének figyelmeztetéseit. Sokan, Saulhoz hasonlóan, engednek a kísértésnek, míg végül vakká válnak a bűn igazi jellegével szemben. Azzal áltatják magukat, hogy valamilyen jó cél lebegett a szemük előtt, és nem tettek rosszat, amikor eltértek az Úr rendelkezéseitől. Ilyenkor a kegyelem Lelkével ellenkeznek, míg végül már nem hallják többé a hangját, és otthagynak kiszolgáltatva, a maguk választotta ösvényen. {PP 635.4}

Saul személyében Isten a nép szíve szerint való királyt adott Izraelnek, ahogy Sámuel mondta, amikor megerősítették Saul királyságát Gilgálban. „Most azért, ímhol a király, akit választottatok, akit kértetek.” (I. Sám. 12:13) Megjelenése a megnyerő külsővel, arányos testalkattal és fejedelmi tartással megfelelt a királyi méltóságról alkotott fogalmuknak. Személyes vitézsége és hadvezéri tehetsége voltak azok a tulajdonságok, amelyek szemükben a legfontosabbak voltak más nemzetek tiszteletének és elismerésének biztosítására. Nem nagyon nyugtalanította őket, hogy megvannak-e királyukban azok a magasabb képességek, amelyek egyedül tehetik alkalmassá igazságos és méltányos uralkodásra. Nem olyan valakit kértek, akinek igazán nemes jelleme van, aki szereti és féli az Istent. Nem kérték ki Isten tanácsát, hogy milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie az uralkodónak, hogy különleges, szent jellegüket, mint Isten választott népe megőrizték. Nem Isten útjait keresték, hanem a saját útjaikat. Ezért adott nekik Isten a saját kívánságuk szerint való királyt – olyan valakit, akinek a jelleme saját jellemük visszatükröződése volt. Nem rendelték alá szívüket Istennek, és királyuk sem volt hajlandó meghajolni az isteni kegyelem előtt. Ennek a királynak az uralkodása alatt megszerezhették azokat a tapasztalatokat, amelyek szükségesek voltak hibájuk belátásához és ahhoz, hogy visszatérjenek az Isten iránti hűséghez. {PP 636.1}

De az Úr, aki Saulra helyezte a királyság felelősségét, mégsem hagyta őt magára. Megnyugtatta rajta Szentlelkét, hogy megláttassa vele önnön erőtlenségét és isteni kegyelemre szorultságát, és ha Saul hűségesen Istenre támaszkodott volna, Isten vele lett volna. Amíg akaratát Isten akara uralta, amíg engedett a Lélek késztetéseinek, addig Isten sikerrel koronázhatta erőfeszítéseit. De amikor Istentől függetlenül döntött, az Úr nem vezethette többé, hanem mellőzni kényszerült. Ezután saját „szíve szerint való embert” (I. Sám. 13:14) hívott a trónra, – nem olyat, akinek hibátlan a jelleme, hanem olyat, aki ahelyett hogy magában bízna, Istenre támaszkodik, és elfogadja Lelke vezetését; olyat, aki ha vétkezett, elfogadja a feddést és a helyreigazítást. {PP 636.2}